

יש נוחלין פרק שמיני בבא בתרא

קיד.

עין משפט
גרי מצוה

(א) ר"ה כ"ג גיטין ה' נחמיה
כ"א: ז"ל פ"ק ט"ז מעשה
ע"ה (ב) גיטין ט"ז פ"ק ט"ז מעשה

הגהות הב"ח

(א) רשב"ם ד"ה אמריה
וכי יקשה לו ה"ק דאמר
ק מ"ה וד"ב אמריה
לשמעתא קמיה דרב
כהנא ולרב יוסף מי נחמיה
כו:

מוסף רש"י

אבל בלילה. שאינו ראוי
לדון כמתבין ואין עושין דין
אפילו למחר. שמתחילתו לא
נצלו לישב לנשם דין ומתבין
הוא.

אפילו הן שלשה כותבין ואין עושין דין. למחר אפילו לא כתבו אלא
אם כן יצואו אחרים ועודו צפניהם כדאמר בראש השנה (נה): ראוהו
שלשה והן בית דין יושבו ומחבריהם אלא היחיד אחד מהשלשה
ועודו השנים צפניהן ויאמרו השלשה מקודש ופרטיהן הם ולקמו

צדוקיהו וליקדשו ומוקמינן כשראוהו
צליה הלכך הן עממן אינם יכולין
לקדש למחר שהרי צליה עדים היו
ולא דיינין ולמחר אין עד הרואה
דבדר נעשה דיין על פי עדות עממו
אלא אם כן יעיד אחר צפניו להשתא
אינו עושה הדין על פי עדות עממו
והלכך אחד מן השלשה שראו החדש
כשמושיבו שנים אלו להיות דיינין
ושנים הרואה מעדין צפניהם יכול
הוא להיות דיין אע"פ שראוהו צליה
עממן שהרי ע"פ עדות אחרים
שמעדין לפניו הוא דן את הדין ולא
על פי ראיות עממו דאין לנו לפסול
דיינין שצטל שראו דבדר כל זמן
שלא העידו אלא שהוא עממו לא דיון

אם הדין על פי ראיות עממו דאין עד נעשה דיין וכגון שראה צעשה
דאינו יכול להיות דיין אלא אם כיום ראה דבהיה שעתא מני לרון
אם הדין דלא תהא שמיעה גדולה מראייה מה לי אם ידון עכשיו
מה לי אם ידון למחר. והכא נמי מהאי טעמא משום דהוה להו עדים
בצליה הוללה דלא מני למימר לא תהא שמיעה גדולה מראייה
דהיא ראיה לא חשבינן לה כעדות שהועד צפניהן אלא היכא
דראו צעשה שיכולין לעשות הדין אלא היכא דראו צעשה שאין
יכולין להיות דיינין כגון צליה היא ראיה ראיה עדים היא שראוין
דבדר ולא ראיה דיינין היא והלכך ע"פ ראיתן דהיינו כאלו הם
עדים אין יכולין הן עממן להיות דיינים על פי ראיות עממן דאין עד
נעשה דיין. ומיהו ב"ד שהעידו לפניהם עדות צליה עדות גמורה
היא ויכולין לדון למחר ציזום אלא ראיה ידיהו שראוין צליה לא
חשבינן כאלו הועד לפניהם צליה דכיון דלא חזו צהיה שעתא
לדינא ראיה ידיהו אינה כשמיעה ממש ששמעו מפי עדים צליה
אלא הן עממן נעשו עדים ושזו לא יהו דיינין צעדות עממן אלא"כ
יעידו אחרים צפניהם והכי הלכתא וכי הא סוגיא אשכחן צב"ק צב"ק
החובל (דף 5:) גבי התוקע לחבירו: ואין עד נעשה דיין. המעיד על
הדבר אין נעשה עוד דיין בראותו דבר וגם אם ראה את הדבר
ונעשה עד אין נעשה עליה עוד דיין צעדות עממו אלא אם כן מעדין
אחרים צפניו. ונראה בעיני דגזירת הכתוב היא דכתיב (דברים י"ט) ועמדו שני
האנשים וגו' צעדים הכתוב מדבר (שנועת דף 3.) לפני ה' היינו
לפני הדיינין אשמועינן קרא לדריך להעיד שנים לפני הדיינין אלא
העדים אינן חוזרין ויושבין ודיין: ה"ג קנין עד אימיה יכול לחזור.
וכ"כ בפירושי רבינו חננאל. וצין מתנת צריא וצין מתנת שכיב מרע
במקלפת דלית ביה קנין מיירי. וקבעי עד אימיה יכול לחזור צו מקנינו
ולצטלו דהא לא גמר ומקני מיד אלא לדעת לקיים לו תנאים שיפרש
אחרי כן או אם ירצה לחזור צו מיד שיוכל לחזור דקים להו לרבנן
דלדעתא דהכי מקני איש שיתן לבו אחרי כן וידע אם אפשר לו
צקנין זה לעשותו קנין גמור: כל זמן שיושבין. דלדעתא דהכי מקני
ליה ע"מ שאם לא יחזור צו בראותו מעמד אלא אם יחזור צו יצטל:
באואו ענין. של אותה מתנה: שלשה שנכנסו כו'. במתנת שכיב מרע
במקלפת וצקנין מיירי דאינו יכול לחזור צו: ליחוש דלמא דדר ציה.
ואמאי קאמר ר' עושין דין דמשמע בראותו מעמד אע"פ שעדיין יושבין
עושין דין גמור ואמאי הא כיון דיכול לחזור צו ויצטל הדין לא הו דיין:
אמריה לשמעתא כו'. נחוכחתי דבדר לפניו והקשיתי לו: (א) ולרב
יוסף מי נחמיה כו'. והכי גרסינן אמריה לשמעתא קמיה דרב כהנא:

אבל בלילה אפילו שלשה כותבין ואין עושין דין. דהיה ראיה
כמו עדות ואין מקבלין עדות צליה כדמוכח פרק ראוהו
בית דין (ר"ה דף כה: ושם) דקבלת עדות כחמלת דין והיוס דראו
לקבלת עדות יכולין לדון על פי ראיות יום דלא תהא שמיעה גדולה

מראייה ולא כמו שפירש הקונטרס
לדמר קבלו עדות שהעידו לפניהם
צליה דנין למחר ע"פ אותו עדות
ואין צריכין לחזור ולהעיד צפניהם
ציוס ומה שפירש הקונטרס דוקא
שנכנסו לנכר אלא הזמינס להעיד
שזו אין יכולין לדון אפילו יעידו
אחרים דהו להו עדים ואין עד
נעשה דיין והביא ראיה מ"ק דמכות
(דף 1.) דרבי יוסי סבר נמצא אחד
מהן קרוב או פסול עדות כולן צטלה
ולרבי נמי כי אמרי ללסודי אחינא
עדומן צטלה ופסקי רב נחמן
דהלכתא כוותיה דרבי וקיימא לן כרבי
נחמן צדיק והביא דר"ה דמושיבין
ממחבריהם אלא היחיד איירי שלא

הלכו מתחלה ע"מ לראות דל"כ אין שזו היחיד יכול להיות דיין והביא
ראיה נמי מתשובת רש"י ז"ל שהיה מדקדק מנאן שאין צריך לומר
אחם עדי דאי אמר להו ליהוי עלי סהדי אמאי ר'ו עושין דין הא
בדאיא שניהו סהדי ואע"פ שפ"פ שיכול להיות גרע טפי ואין
כיון שש עדים מעדיים צפניו כשמחכוין להעיד גרע טפי ואין
להקשות כי פריך צב"ק ראוהו צ"ד (ר"ה דף כה:): מושיבין ממחבריהן
לוקמו צדוקיהו וליקדשו דלא תהא שמיעה גדולה מראייה אמאי
לא משני כגון שמתכוונו להעיד דאין יכולים להיות דיינין דהא אי
מתכוונו לא היה היחיד נעשה דיין ומיהו אין נראה פי' דטעם דאין
עד נעשה דיין הו או ממש דהוא עדות שאי אהיה יכול להזימה
דכיון שהן עממן עדים ודיינין לא יקבלו הזמה על עממן או משום
דבעינן ועמדו שני האנשים אלו העדים לפני ה' אלו דיינין אלא
העדים עממן אין חוזרין ויושבין ודיין ומיהו טעמי אין לפסול
המתכוונו להעיד אלא דוקא עד המעיד ומיהו דמכות שביא אין
ראיה דהתם גזירת הכתוב הוא דמקיש ג' לשנים אפילו הן מאה
ראש נמצא אחד מהן קרוב או פסול עדותו צטלה ועוד קשה לה"י
לפירושו דמדהא אין עד נעשה דיין לנמצא אחד מהן קרוב או פסול
א"כ לרבי יוסי דלית ליה דבראיה צעלמא צלא כוונת עדות נמצא
אחד מהן קרוב או פסול עדותו צטלה כמו כן לא יעשה שזו דיין
א"כ לית ליה שלא תהא שמיעה גדולה מראייה והשתא צב"ה פריך
צפישיות ולא תהא שמיעה גדולה מראייה ומשמע דליכא מאן דפליג
ועוד קשה דרב יהודה אדרב יהודה דרב יהודה פסק במכות (דף 1.)
כרבי יוסי דבראיה צעלמא נעשה עד ואין עד נעשה דיין וא"ת
הכי קאמר רב יהודה ר'ו עושין דין הלא נעשו עדים אע"פ
שלא נתכוונו אלא ודאי אומר ר"י דאין לדמותו ועוד אומר ר"י
דהתם נמי כוונה לחודה שנתכוונו להעיד צעצת ראיה לא היתה
עדותו צטלה אלא כשהעידו אח"כ צב"ד דאי לא מימא הכי אין לך
גט כשר כשנותנין צפני קרובין או קדושין אם נתכוונו להעיד והא
דקאמר ומה יעשו שני אחין שראו בראותו שהרג את הנפש אע"פ
שאין עדותו צטלה אלא כשמעדין צפני צ"ד מ"מ פעמים שאין האח
זה וידע שכבר העיד אחיו ומעיד ומיהו מעיקרא הוה צעי למימר התם
דבראיה צעלמא צלא העדאה נפסלין כשמנאל אחד מהם קרוב או
פסול מדפריך הרוב יציל נרבע יציל הרוב ורובע יצילו אלא לפי
המסקנא דבעי למימר ומסיק רבא אמר קרא יקום דבדר במקמימי
דבר הכתוב מדבר דהיינו עדים שהדבר מתקיים על ידיהן אין נפסלין
עד שיעידו צבית דין ויקיימו דבר: וא"י עד נעשה דיין. היינו עד
המעיד כדפרישית ודוקא צלאורייתא אלא דברצנן נעשה דיין

אם א"מ פ"ה מהלך עדות
הכלה ח סמך פסין קט
טו"ע ח"מ פ"ז סעף ה'
ב ב מ"י פ"ה מהלכות
מכירה הלכה סמך עשין
פ טו"ע ח"מ פ"י קט
סעף ו':

רבינו גרשום

כיום אבל בלילה אפי'
שלשה כותבין. משום
עדות: ואין עושין דין. דאין
דין נוגח בלילה כדורסין
במגורין דיני מסורות דין
כיום ונומרין אין בלילה
אבל אין מתחילין בלילה
דכתיב והיה כיום החילול
את בניו הא כיצד יום
לחללה דין לילה לומר
דין: מאי טעמא. כשכתיב
בלילה אין עושין דין. משום
דזרור עדים ואין עד נעשה
דיין: אין ה"ג קאמינא דין
נחלת: אימור קנין. שקני
משכב מרע או מיד אחר
אם צדא לחזור מאותו קנין
עד אימיה יכול לחזור:
רבא אמר כל זמן שיושבין.
אע"פ שאין עושין באותו
ענין: רב יוסף אמר כל זמן
שעוסקין באותו ענין אפי'
שאין יושבין: ואי שלקא
דעתך כל זמן שיושבין
יכול לחזור אם כן אמאי
אם רצו עושין דין מיד
לאחר כשצורה ומרידין
כל אחד לירושו וליחיש
דלמא דדר ביה אותו שכיב
מרע מצואתו עד שהן
יושבין (א) דכרבי שכיב מרע
אין צריכין קנין וחשוב
קנין דכתובין וכמסורין
דמי כל זמן שקנין חזר
יכול הוא נמי לחזור בו אלא
הואיל דכל זמן דעוסקין
באותו ענין לא הדר ביה
הו לא מעי הדר ביה הואיל
דסלקי מההוא ענינא: אלא
מאי איה לך למימר.
לרב דרבי דלמיבד
דין משום דכתיב

(א) אולי י"ל ודף שצדי ש"מ
וכי וכמתבין וכמתבין דמו
מ"מ כל זמן שקנין חזר וכו'.

ביחוש דלמא דדר ביה. קשה לר"י דל"כ כל מתנת שכיב מרע בכולה או מלוה מתנת מיתה יחוש דלמא דדר ביה וכי מימא הכי נמי וצריך
עדים שלא חזר צו עד שמת דהא צוקא פ"ק צב"מ (דף 10:) אמר קמא וצתרא צתרא קני קמא לא קני משמע ואי ליכא צתרא קמא
קני

יש נוחלין פרק שמיני בבא בתרא

קטו.

עין משפט גר מצוה

בג א מיי פיה מל' נחלת
בלבד כ סג עשין לו
טושיע ח"מ סי רעו מפין
ד:
כד ב מיי שם הלכה כ נ ג
טושיע שם ספא:

רבינו גרשום

מנחילין ולא נוחלין. אלמא
דהאשה אינה יורשת את
בנה וקשיא לר' יהודה:
אני יודע מי שנאה. דלא
דיעני תנאי דסבירא ליה
כוותיה: וליטא ר' זכריה
בן הקצב היה דלא דריש
מטות. כדאמרינן לעיל:
שורן בכנסי [האם]. דלא
מקמייהו להו: ותנא דרין
מזה נפשך. אמאי האשה
אינה יורשת בנה: אי
דקדיש מטות. ברין הוא
דהאשה יורשת בנה כדאמר
ר' יהודה לעיל אשה יורשת
את בנה דבר תורה כו':
ואי דלא דרש מטות בן
קודם לבת בכנסי האם מנין.
דהא לעיל נפקא לתנא דרין
מהחם דאמרין שני החם
דאמר קרא מטות מקיש
מטה כו': לעולם אין
מטות ואם בן אמאי אין
אשה יורשת בנה דרש האב
קודם לבת בכנסי האם מנין.
נחלה. דהבת יורשת ממון
אמה מה ששפל לה מן
אמה ואינה מורשת ממנה
לאמה הוא הדין נמי לבן
דאינו מוריש את אמו:
פסקין סדר נחלות כן הוא
כו' והעברת את נחלתו
לבתו. היא יש לו בן הוא
קודם לבת וכל יוצאי יריכו
של בן קודמין לבת. זה
הכלל כל הקודם לנחלה
והוא ליחיה קודמין הנחלה
יוצאי יריכו: תנו רבנן בן
אין לי אלא בן דליהוי קודם
לנחלה בן הבן דליהוי קודם
לאבי אביו והכי נמי בת
הבן ובן בת (הבת) של
בן שיחא יורש אבי אמו
מנין תיל אין לו כלומר
מהאי אליף דאין לו עשה
עין כלומר עיניו עלי מכל
צדין הבאין מבח כחו (א)
לו יורשתו והכי נמי דריש
בת והוא הדין נמי לכל
לפשט ולחקור ולעיין
אחריהם אם יש להן
יורשין מכל כחו ליתן להם
נחלתו ואחיי נמי דקודמין
לאחיי האב צריך לעיין לכל
הבאין מבח אחיו וליתן להן

א) נחלה לעיל הנאמן מבח
כחו ליתן להם יורשתו.

איתביה כו'. הכי נמי מני למפרכך מרישא דקתני האיש את אמו
נוחל ולא מנחיל אלמא אין האם נוחלת את בנה אלא דעדיפא ליה
לאותוביה מקיפא דקתני בהדיא מנחלת ולא נוחלת וקשיא ליה לרבי
יהודה דלמר יורשת: משנתנו איני יודע מי שנאה. דלניה עיקר
דהא גופה קשיא כדלקמן דפרכין
ומנא דידן מה נפשך כו' והלכך כיון
דשמעינן ליה דרריש היקשא דמטות
כדאמרינן לעיל בפירקין (ד' קיא.)
להקדים הן לבת בכנסי האם הכי
נמי הוא מני לאקושי ולמימר דירשת
את בנה: דלא דריש. היקשא דמטות
כדאמרינן לעיל [שס] דלמד הן ואחד
הבת שזין בכנסי האם דלא מקיש
מטה האם למטה האב: לא מיוסוקמא
כרבי זכריה. דאיכא למשמע ממתני'
דבן קודם לבת בכנסי האם: ופני
עלה בני אחות ולא בנות אחות.
והא בריתא אינה מוספת על המשנה
אלא מפרשת היא דדוקא נקט מתני'
בני אחות למימר שהבנים נוחלין את
דודיהן ולא הבנות כל זמן שיש בן
לפי שהבנים צאין לירש את דודיהן
מכא אהם שהיתה אחותן כדכתיב'
והא אין לו אחים ודרשינן לקמן עיין
עליו דבן אחין במקום אחין קאי
וה"ה דבן אחות במקום אחותו קאי
וכמי שאתם ממוחקת דמי והן צאין
לירש ממנה והכי אסירא ליה דבן קודם
לבת בכנסי האם אצל לר' זכריה בן
הקצב הבנים והבנות יירשו כאחד
את דודיהם דמכא אמס קא ירמי
וסבירא ליה דבן ובת כי הדדי ירמי
בכנסי האם: והנא דידן מה נפשך.
כלומר מה הוא דעמו דסבירא ליה
מתני' כי קודם לבת בכנסי האם
דקתני האיש את אמו ולא הבת את
אמה ונפקא לן לעיל מהיקשא דמטות
וסבירא ליה דאין האשה יורשת את
מטות מה נפשך דמקיש לחנאין והלא אין היקש למחלה: לעולם
דריש מטות. להיקשא שיקדים הבן לבת בכנסי האם ומיהו להכי
לא דרשינן היקשא לומר שתיירש האם את אמו דלמר קרא וכל
בת יורשת נחלה ממטות וגו' והוא מני למכתב וכל בת נחלה וכתיב
יורשת למימרא דוקא יורשת שני מטות אצל אינה מורשת לשני
מטות אם מתה היא אלא אחד מהם דהיינו אב דאין האם יורשת.
ורבינו חננאל דייק מ"ס דממטות מקלף שני מטות הוא דירשת
ואינה מורשת כגון אם שאין האם יורשת בתה והוא הדין לבנה דעל
כרחק האי מ"ס לדיוקא דידיה אמת דאי לגופיה לאשמעינן דבירושת
אחד משני מטות מיירי לשתוק קרא מיניה ולא למכתב לא מטות ולא
מ"ס והוא אמינא דלכל אשה אהור רחמנא שלא תשגא לשבט אחר
בין שהיא יורשת מטה אחד בין יורשת שני מטות: ברתני' בן קודם לבת
של ראונו אם מת ראונו קודמין לדינה אחותו לירש את יעקב כגון מת ראונו חנוך בנו קודם לבת
בנו עד אלה דור כולן קודמין לדינה. ובגמרא מפרש טעמא מדכתיב אין לו עיין עליו: בת קודמת לאחין. ואם יש אב למת גם לו קודמת:
אחין קודמין לאחי האב. ואם יש להן אחות הן קודמין לאחות והאחות ויוצאי יריכה קודמין לאחי האב: כל הקודם בנחלה. ומת יוצאי
יריכו עומדין במקומו לירש אותה נחלה ולא שאר קרובי המת יורשין אותו אע"פ שקרובין למת יותר מיוצאי יריכו של זה: והאב
קודם. לירש בנו או בתו שמתו לכל יוצאי יריכו דהיינו אחי המת וכבר נפקא לן בריש פירקין (קטו.) מוהעברת מן דהאב קודם לאחין. ודוקא
מיוצאי יריכו אצל יוצאי יריכו של בנו קודמין לכל אדם: גב' ובה. במקום שאין שם בן הבן: והוא הדין לבת של בת
הבן אצל לינא קלילא הוא דנקט אצל בת של בת חרי ומיני רזופין לאו לינא קלילא הוא: אין לו עיין עליו. של מת אס יש לו בן או
הבא מכתו של בן כגון יוצאי יריכו. וי"ד מירא קא דריש דמני למכתב אן בלא יו"ד כדכתיב [במדבר כג] מאלן בלעם והכי מפרשינן בקידושין
(דף ד.) גבי יוצאה מנס אין כסף [שמות כא]: עיין עליו. דהאי מת אס יש לו בת כלל (א) וכלל וכו' דאיכא יוצאי יריכה עובר ירך אמו הוא [גיטין כג]:
הא

איתביה רבי יוחנן לרבי יהודה (א) בן שמעון
האשה את בנה והאשה את בעלה ואחיי האם
מנחילין ולא נוחלין אמר ליה משנתנו איני
יודע מי שנאה ולימא ליה רבי זכריה בן
הקצב היא דלא דריש מטות לא מיתוקמא
מתניתין כרבי זכריה בן הקצב דקתני ובני
אחות (ב) ותנא בני אחות ולא בנות אחות
ואמרינן למאי הלכתא ואמר רב ששת לקדם
ואי סלקא דעתך מתני' רבי זכריה בן הקצב
היא הא אמר אחד הבן ואחד הבת שזין
בכנסי האם ותנא דידן ממ"נ אי דריש מטות
אשה נמי תירש את בנה אי לא דריש מטות
בן דקודם לבת בכנסי האם מנא ליה לעולם
דריש מטות ושאיני הכא דאמר קרא וכל
בת יורשת נחלה יורשת ואינה מורשת:
מתני' סדר נחלות כך הוא א"ש כי ימות
ובן אין לו והעברתם את נחלתו לבתו (ג) בן
קודם לבת כל יוצאי יריכו של בן קודמין לבת
בת קודמת לאחין יוצאי יריכו של בת קודמין
לאחין אחין קודמין לאחי האב יוצאי יריכו
של אחין קודמין לאחי האב זה הכלל כל
הקודם בנחלה יוצאי יריכו קודמין (ד) והאב
קודם לכל יוצאי יריכו: גב' תנו רבנן בן
אין לי אלא בן בן הבן או בת הבן או בן
בת הבן מנין תלמוד לומר (ה) אין לו עיין
עליו (ב) בת אין לי אלא בת בת הבת ובן הבת
ובת בן הבת מנין ת"ל אין לו עיין עליו
הא

לעיל ואם תאמר ומנא
בקידושין (דף ד.) (שס) דלא גבי יצוס (בימות ד' כג): לרין רבוי וכן
גבי בת כהן נמי איצטריך קרא לרע פסול וליכא למימר דנפקא
לן מואין לו דשקולין הם או משום דיבוס בנחלה תלא רחמנא
וגבי יצוס איכא רבויא דאי איצטריך דרשא להכי אמאי פריך צפ' שני
דיצמות (דף ד.) (שס) יורשו ומטמא לו פשיטא יש לומר דרע משמע
כשר לכך איצטריך גבי בת כהן רבויא אצל בן משמע נמי פסול והא
דאיצטריך גבי יצוס לרבינו בן פסול היינו משום דה"ה ילף אחיה אחיה
מנני יעקב דכשרים ולא פסולים דמהאי טעמא נמי אמר האם דה"ה
שאה פסול אינו זוקק ליבוס אי לאו משום דמלינו בקרא דבן פסול פוטר
ומדלענין מיפטר פוטר מוסיק נמי זוקק: (וע' חוס' לעיל קט. ד"ה כיון):
אפילו

תורה אור השלם
1 וכל בת ירשת נחלה
מטות בני ישראל לאחד
ממשפחת מטה אביה
תורה לאשה לפעם יורשת
בני ישראל איש נחלת
אבותיו:
2 ואל בני ישראל תורב
לאמר איש כי ימות וכן אן
לו והעברתם את נחלתו
לבתו:
3 ואם אין לו בת והיתה
את נחלתו לאחיו:
במדבר כ ט ז
הגהות הב"ה
(א) נמי לר' יהודה ברבי
שמעון: (ב) רשב"ס דיה
עין וכו' בת כולל וכו' ליל
ומת וכלל נחלק: (ג) יוצא
ד"ה בן הבן וכו' דמיוס לא
היה דרשין. מ"צ ע"ל דף ק
מ"ג"ס החומ' ג"ה כלל ט
יבוס:
מוסף רש"י
ובני אחות. יורשת אחי אמן.
ולא בנות אחות. וכפרישין
לקמיה (דע"ל ק"ג.) למאי
הלכתא. משמע לכו. הא
דאי יורשתו אחי אמן, הא
המת יורשת אמה ובמקום
אמה עומדת לירש אחי אמה.
שהיא האשה יורשת את
אחיה במקום שאין אחי אמה.
לקדם. שיקדמו הבנים לבנות
לירש את דודיהן. דלפני
מירושא ולאשה דבן קודם
לבת (שסו.) אין לו עיין
עליו. מני למכתב וכן אן
לא. כדאמרינן בקידושין (ד.)
אין כסף. ומת מנא יבתי
מאלן בלעם. וליכה מכת אין
למירש עיין עליו אס יש לו
בן בעלם (יבמות כב.).